

den at anbringe af sin Kassebeholdning et Beløb, et betydeligt Beløb endda, i disse Obligationer. Man kan sige, at dette er ikke Udgifter, det er Kapitalanbringelser, men i en Periode, hvor de likvide Midler er saa utilstrækkelige, er jo en saadan Fastlæggelse af disse Midler i Kreditforeningsobligationer, i alt Fald for den nærmest liggende Tid, maaske for en ikke ganske kort Tid, ensbetydende med, at man i Virkeligheden fraskriver sig Dispositionen over dem. Det er en ganske betydelig Hjælp, der er ydet paa dette Omraade. Ligeledes er der af Statskassen midlertidig anbragt ikke ubetydelige Beløb i sønderjydske Banker og Sparekasser, og man har paa anden Maade inødekomet Næringslivet dernede. Endelig skal jeg gøre opmærksom paa de overordentlig store Kapitalanvendelser, som der i Løbet af faa Aar vil blive Brug for i Sønderjylland for at bringe den forsømte Landsdel paa Fode igen.

Deri havde det ærede Medlem fuldkommen Ret, at vi overtager en forsømt Ejendom. Det kan ikke nægtes, at Sønderjylland, den Del, vi overtager i hvert Fald, ikke er blevet godt røgtet under det fremmede Herredømme, dens Interesser er i flere Henseender blevet varetaget paa en yderst utilstrækkelig Maade. Stærkest springer dette frem med Hensyn til Trafikforholdene. Et brændende Spørgsmaal i sønderjydske Trafikvæsen — det var allerede brændende, da Erobringen fandt Sted, i 1864 — er det store Baneanlæg, som skal forbinde Sønderjyllands Østkystbyer direkte med hinanden. Den sønderjydske Bane er anlagt efter et Princip, som Tscherning og Drewsen forfægtede her i Begyndelsen af 60erne, men som allerede blev forladt ved de Monradske Baneloves Vedtagelse et Par Aar efter, at Tscherning og Drewsen havde fremsat deres Plan, og som intet Menneske nu tænker paa at vende tilbage til, nemlig en Midtlandsbane med Grenø ud til Byerne, men uden direkte Forbindelse mellem de store Forretningscentre, som disse Byer er. Lige siden 1864, ja, allerede før, har dette Spørgsmaal været brændende i Sønderjylland, men det er ikke blevet løst. Det er nu en Pligt for den danske Styrelse dernede at søge det løst, saa snart det er muligt. Jeg nævner dette, blot som et Eksempel paa de meget betydelige Kapitalanvendelser op til mange, mange Millioner, som alene paa Trafikomraadet vil være nødvendige. Noget lignende gælder paa snart sagt alle mulige Omraader. Lad mig tage et Omraade som Tuberkulosens Bekæmpelse, et Omraade, som jeg

er særlig kendt med gennem min Virksomhed som Formand for Nationalforeningen. Vi har i Nationalforeningen undersøgt Tuberkuloseforholdene i Sønderjylland og har allerede kunnet bringe ikke ringe Hjælp dernede. Men det er dog fuldt ud konstateret, at hele dette vigtige Omraade er sørgeligt misrøgtet, at det vil blive nødvendigt at oprette nye Sanatorier, og dette kan kun ske ved Støtte fra Statens Side. Saaledes vil det være paa en Mængde andre Omraader, sociale og økonomiske. Dette maa tages med i Betragtning, naar vi tænker paa, hvad Sønderjyllands Overtagelse vil koste os i de følgende Aar, og ogsaa dette maa ses under Synspunktet: at bringe den forsømte Ejendom paa Fode igen. Jeg tror alt i alt, det maa siges, at det i Forhold til de Midler, vi disponerer over, i Virkeligheden er et ikke ubetydeligt Offer, der bringes fra den danske Stats Side, et Offer, som vi selvfølgelig bringer med Glæde, og som vi ogsaa føler, det er vor mora ske Pligt at bringe, men som er et saare betydeligt Offer.

Til det ærede 10de Meldem for 1ste Kreds (Steincke), der beklagede, at man havde været alt for rundhaandet med Hensyn til Antallet af Embedsmænd i Sønderjylland, og som Eksempel derpaa særlig nævnte Amtmændene, skal jeg bemærke, at herom har der, som han ogsaa selv anførte, staaet adskillige Debatter indenfor det sønderjydske Udvalg, men at man dog kom til det Resultat, at det var rigtigt at indrette sig paa denne Maade, fordi man følte, at til Løsningen af de saare vanskelige Opgaver, som bliver stillet dansk Administration dernede, kommer der til at ligge en særlig Byrde paa Administrationens Spidser, som jo er Amtmændene og Amtsassessorerne. Derfor har man fundet det rigtigt at gøre Amterne saa smaa, ogsaa for at tage Hensyn til den allerede eksisterende historisk begrundede Ordning. Desuden har der været et andet Hensyn, nemlig dette, at man i Ledelsen af Amterne ikke kunde undvære et stedkendt Element, og man kunde lige saa lidt undvære et juridisk Element. Som Forholdene ligger, maatte det juridiske Element tages i Danmark, men ved Siden af en Amtmand eller Amtsassessor, som var Jurist, maatte der nødvendigvis staa en Amtsassessor eller Amtmand, som var stedkendt. Dette har nødvendiggjort den Fordeling af Embederne, som forhaabentlig ikke behøver at vare alle Dage, men som i alt Fald sikkert bliver nødvendig i den Tid, vi kan overskue. Med Hensyn til det store Bestillingstillæg, som hjemles ved Loven om danske Embedsmænd i Sønderjylland